

DTV-EBOOK.COM

Nữ Phụ

Truyện Pòn Bì

Bất Lực

Zhihu

NỮ PHỤ TRUYỆN PÒN BỊ BẮT LỰC

Tác giả: Zhihu

Editor: Không thích ăn Táo

Thể loại: Ngôn Tình, Xuyên Không, Hài Hước, Cổ Đại, Xuyên Sách,
Nữ Phụ, Đoàn Văn

Nguồn: Không thích ăn Táo

DTV-EBOOK.COM

1. [Chương 1](#)
2. [Chương 2](#)
3. [Chương 3](#)
4. [Chương 4](#)
5. [Chương 5: Hoàn](#)

Chương 1

1

Làm việc thiện tích đức suốt hai mươi năm, tôi xuyên vào một quyển truyện pòn hot hòn họt, tôi thật sự cảm ơn quá.

Nhưng rất may, tôi có thuật độc tâm, nên đã phát huy EQ giao tiếp xã hội đến mức tối đa.

Ngày thứ hai sau khi xuyên không, tôi đã thành công từ một nha hoàn dọn bô ở hậu viện trở thành nha hoàn nấu nước tắm cho nữ chính.

Mức lương cao gấp ba lần so với trước đây.

Tin xấu là tôi chưa từng có một giấc ngủ ngon.

Đêm nào nam nữ chính cũng gọi nước ba lần.

Tôi mang theo một đôi mắt gấu trúc, chấp nhận số phận đi.ê.n c.u.ồng nấu nước tắm ở sân sau.

Người khác xuyên sách thành nữ chính, dù vô dụng thì cũng tay cầm kịch bản nữ phụ á.c đ.ộc, sao đến phiên tôi, lại trở thành một công cụ góp một viên gạch cho cuộc sống về đêm của nam nữ chính?

Hệ thống xuyên sách ơi xin hãy lắng nghe tôi, tôi cũng là một người trưởng thành bình thường!

Cả ngày chỉ chỉ cho tôi xem hiện trường phát sóng trực tiếp 18 + là muốn sao?

Có lẽ là ông trời nghe được tiếng lòng của tôi, sau một tháng, tôi bị nhị ca của nam chính ngăn ở hậu hoa viên.

Hắn ta nâng cằm ta bằng một chiếc quạt gấp, kén chọn nhìn trái ngó phải.

“Chắc, cũng có vài phần tư sắc, buổi tối đến phòng ta hầu hạ đi.”

Toàn phủ trên dưới đều biết, vị Nhị thiếu gia này là một lãng tử đa tình lưu luyến bụi hoa.

Thiếp thất thông phòng trong viện ít nhiều gì cũng tầm hai mươi người.

Đàn ông không có tự ái, giống như bắp cải thối rữa.

Hắn ta ngả ngớn bảo ta đi theo hắn ta để được ăn sung mặc sướng.

Nghe rất ồn ào.

Tôi cúi đầu thuận tiện ghé vào bên tai hắn ta, nhỏ giọng nói: "Nhị thiếu gia, trên răng ngài có lá rau."

Hắn ta ngượng ngùng ngậm miệng lại.

Vẻ mặt giận dữ trừng mắt nhìn tôi.

Tôi quay đầu đi hai bước, nghe được tiếng lòng truyền đến từ phía sau.

【Thủ đoạn lạt mềm buộc chặt này chơi không tệ. 】

【Nếu Tình nhi cũng có thể tán tỉnh ta như vậy, bốn thiếu gia chęc cũng cam tâm! 】

Tô Tình là tên của nữ chính.

Tên này lại vọng tưởng dây dưa với đệ muội của mình, thật sự là... quá không biết xấu hổ.

Là một nha hoàn trung thành và tận tâm, tôi dự định nói cho nữ chính biết tâm tư bất chính của lão nhị.

Không đợi tôi mở miệng, Tô Tình vẫy vẫy tay với ta.

"Đào nhị, ngày mai, cô hãy đến trong viện nhị ca hầu hạ đi."

Nàng ta liếc nhìn tôi bằng một cái nhìn phức tạp.

[Hy vọng có được tỳ nữ này, hẳn ta có thể từ bỏ ý niệm dây dưa với ta.]

?

Tôi chịu đấy!

Nữ chính cô không có trái tim!

2

Tất nhiên là tôi không muốn đi, ai biết Nhị Cầu Tử kia có mắc bệnh đường sinh d,ụ,c gì hay không.

Nhưng tôi chỉ là một nha hoàn mặc người c.h.ém g.i.ế.t, không hề có quyền nói chuyện.

Buổi tối trong phủ mở tiệc chiêu đãi tân khách, rất náo nhiệt.

Nam chính uống chút rượu, sớm trở về phòng tìm nữ chính.

Âm thanh quen thuộc, nghe vào trong tai, lại giống như nhạc đệm.

Chẳng lẽ tôi thật sự phải nhập pòn tùy pòn sao?

Tôi cúi đầu ưu thương, một bàn tay to bỗng nhiên kéo tôi vào dưới mái hiên.

"Đào nhi ơ, thềm chec ta, hôm nay có nhớ bốn thiếu gia hay không?"

Tôi đã bị sốc.

Tại sao lại là tên Nhị Cầu Tử này nữa?

Tôi đẩy cái miệng đang lao tới mặt tôi ra, gào thét: "Nhị thiếu gia, đây là trong viện của phu nhân bọn ta!"

"Ta biết." Hắn ta cười hắc hắc, "Thế không phải càng k1ch thích sao?"

Mẹ kiếp.

Đã gặp qua kẻ bi3n thái, chưa từng thấy qua tên nào bi3n thái như vậy.

Trong lúc giãy giụa, hắn ta đẩy một viên thuốc vào miệng tôi.

Trong truyện pòn, thì đây còn có thể là cái gì?

Tôi dùng hết sức lực cho con bú đẩy hắn ta ra, chạy như đòi mạng.

Chỉ là kẻ hèn xuân được sao có thể làm khó tôi được, cùng lắm thì cắm đầu vào hồ sen, trong sách đều viết làm vậy có thể giảm bớt tác dụng của thuốc.

Tôi đã phạm một sai lầm.

Năm ngoái nữ chính vô tình ngã xuống hồ sen, nam chính tức giận, sai người xả nước trong ao ra.

Cả người tôi nóng bỏng vừa ngã xuống cái hồ cạn vừa chửi rủa.

Có phải nam nữ chính đặc biệt đến khắc tôi hay không?

Ngứa ngáy từ lục phủ ngũ tạng bò lên da, tôi bất chấp mọi thứ, dựa vào bản năng cởi dây áo ra.

Một luồng gió lạnh thổi tới, đầu óc tỉnh táo một lát.

Giọng của Nhị Cầu Tử phía sau càng lúc càng gần.

Bên tai có một tiếng bước chân đến gần.

Tôi ngẩng đầu nhìn, nam tử mặc áo bào trắng đang đứng ở ngoài cách tôi năm bước, nhíu mày, vẻ mặt lạnh lùng liếc nhìn ta một cái.

Bên hông hắn treo một tấm ngọc bài, ánh trăng chiếu sáng lên chữ: "Chữ".

Linh quang tôi chợt lóe, ý thức được người đàn ông trước mắt là Chữ Hoài Thâm.

Quan Tể tướng quyền thế ngập trời, cũng là người bình thường duy nhất trong quyển tiểu thuyết vô tiết tháo không có hạn cuối này.

Bởi vì hắn... Không lên được.

Tôi giống như nhìn thấy cứu tinh, ôm chặt lấy vạt áo Chữ Hoài Thâm.

"Đại nhân, cứu ta!"

Nhị Cầu Tử cũng nhanh chóng đuổi theo.

"Chữ đại nhân." Hắn ta hàm hực hành lễ xong, dùng ánh mắt hung tợn liếc tôi một cái: "Tiện tỳ trong nhà không nghe lời, để cho ngài chê cười rồi."

Tầm mắt Chữ Hoài Thâm dừng ở trên người tôi, rũ mắt không nói.

Tôi nghe thấy tiếng lòng lạnh lùng trong trẻo xen lẫn tiếng thở dài của hắn.

【Chậc, thật đáng thương. 】

Quả nhiên là người tốt trong sách.

Trong mắt tôi dấy lên hy vọng: "Chử đại nhân, cứu ta."

Nhị Cửu Tử tức giận muốn kéo tôi ra, lại bị dùng sức đè cánh tay.

Chử Hoài Thâm cười khế, ánh mắt đen như mực đậm đặc, lẳng lặng nhìn chăm chú vào tôi.

"Thật sự muốn ta cứu cô?"

Tôi gật đầu như con gà mổ thóc.

Hắn mỉm cười một lần nữa.

"Nhị công tử, có bằng lòng bỏ thứ yêu thích không?"

Tôi được đưa lên xe ngựa với Chử Hoài Thâm.

Trong không gian chật hẹp, mùi gỗ lạnh lẽo trên người hắn chui vào lòng tôi.

Thuốc bắt đầu có tác dụng, tôi run rẩy vươn tay về phía hắn.

"Chử đại nhân, ta muốn...".

Vẻ mặt hắn nhàn nhạt ngăn trở tay tôi: "Ta biết cô rất gấp, chờ một lát."

Sắc mặt tôi ửng hồng cắn chặt môi.

Cuối cùng xe ngựa loạng choạng cũng dừng lại, gã sai vặt vén rèm lên: "Đại nhân, đã đến nơi rồi."

"Ừm." Chử Hoài Thâm hát cầm với ta "Đi đi, ta ở chỗ này chờ cô."

Tôi ngẩng đầu nhìn bảng hiệu ở cửa.

Ghé thật, đúng là là sảng văn kiểu pòn, trực tiếp đưa tôi đến cửa hàng vịt luôn?

Thật hăng hái..

Chữ Hoài Thâm lộ ra nghi hoặc, "Vì sao không đi?"

Tôi liếc môi.

"Không có tiền."

Sắc mặt hần hơi ngưng lại, cời hà bao bên hông đưa cho tôi.

Tôi do dự.

"Có thể cho nhiều hơn một chút không?"

"Ta trúng độc quá sâu, một cái... Sợ là không đủ."

3

Vẻ mặt tôi mộng ảo bước vào cửa hàng.

Tú bà nhiệt tình chiêu đãi làm cho người ta như tắm gió xuân.

Xuyên sách quá lâu, lần đầu tiên tôi cảm thấy ấm áp.

"Không biết tiểu thư muốn vị công tử nào hầu hạ đây?"

Tôi vung tay lên, ném cho bà một vài miếng lá vàng.

"Trước tiên cho bảy tám người đến đi, ta nếm thử món ăn tươi ngon đã."

Có lẽ là chưa từng thấy qua khách nhân ra tay hào phóng như vậy, tú bà vui vẻ để nha hoàn hầu hạ tôi tắm rửa, tuyên bố đợi lát nữa

nhất định sẽ làm cho tôi hài lòng.

Sau khi tắm rửa, tôi nhìn tám mỹ nam xếp hàng trong phòng.

Phong hoa tuyệt đại, mỗi người mỗi vẻ.

Nhưng kỳ lạ là, trong lòng tôi không sinh ra bất kỳ gợn sóng nào.

Luồng hỏa khí mãnh liệt kia, tựa như bị một chậu nước lạnh dội sạch.

Nhưng tiền đã tiêu, nên không thể lãng phí.

Tôi sờ sờ khuôn mặt tiểu ca cách tôi gần nhất, khuôn mặt mềm mại mịn mịn, trắng nõn mềm mại giống như một miếng đậu phụ.

Đôi mắt như nai nhỏ cực kỳ trong suốt, "Mong cô nương thương tiếc."

Tôi hắt hơi nhiều lần.

Kéo tay áo tiểu ca lau nước mắt: "Sao đột nhiên lạnh như vậy?"

Trên mặt cậu ta dâng lên một chút đỏ ửng, sẵn sóc dịu dàng tựa đầu vào trong ngực tôi.

"Ta giúp cô nương sưởi ấm thân thể nha."

.....

Cậu đã hiểu lầm rồi.

Tôi không hề chơi tình thú với cậu, mà tôi lạnh thật á.

Thấy tôi trực tiếp chui vào chăn, cậu ta ngẩn người, cũng lẩn người tới:

"Không ngờ cô nương nóng lòng như vậy."

Tôi mệt mỏi, đánh vào tay cậu ta.

"Làm phiền, ôm chần trên giường lại cho ta với."

Tôi chồm hai cái chần bọc kín không khe hở.

Tám thiếu niên xinh đẹp vây quanh tôi hỏi han ân cần.

Thiếu niên tên A Chiêu kia nói, tôi hẳn là trúng một loại xuân dược mạnh.

"Loại dược độc này rất độc, nếu không kịp thời giải tỏa, sẽ toàn thân sinh hàn, cả đời không lên...".

?

Tôi chưa từ bỏ ý định lại sờ s0ạng tiểu ca xinh đẹp.

Trái tim bình tĩnh như nước.

.....

Cốt truyện có thực sự hợp lý không vậy?

Tôi chỉ là một thiếu nữ, mi lại để tôi không lên được?

Dưới ánh mắt đồng tình của các anh đẹp trai, tôi rơi nước mắt như mưa.

Nửa canh giờ sau, hai tiểu ca khiêng tôi xuống lầu, phía sau còn có sáu mỹ thiếu niên đi theo.

Tú bà kinh hãi, "Cô nương, ngài đây là muốn làm gì?"

Tôi đưa tay ra khỏi chần, ném một thỏi vàng cho bà.

"Ta có thể đóng gói mang về không?"

Chương 2

4

Xe ngựa của phủ Thừa tướng chờ ở bên ngoài, tú bà không dám không thả người.

Tôi biết thế nào là cáo mượn oai hùm.

Chủ Hoài Thâm vén rèm lên, nhìn thấy tám thiếu niên xinh đẹp phía sau tôi, mí mắt giật giật.

Tôi yếu đuối ôm chặt chần.

"Chủ đại nhân, tiền đã tiêu, không thể lãng phí."

Cho dù mang về bồ mắt cũng tốt lắm đó.

Chủ Hoài Thâm trầm mặc.

Tôi nghe được tiếng lòng của hắn, khẽ thở dài, không hề có chút dấu hiệu nổi giận nào.

Thật sự là một người siêu siêu tốt.

Xe ngựa dừng ở cửa phủ Thừa tướng, quản gia lớn tuổi mừng rỡ như điên tiến lên nghênh đón.

"Nghe nói đại nhân dẫn theo một nữ tử xinh đẹp trở về, đây là lần đầu tiên đó, xem ra đại nhân thật sự đã thông suốt..."

Lời nói đột nhiên kẹt ở cổ họng, vẻ mặt ông ấy đỏ bừng chỉ vào một hàng thiếu niên xinh đẹp phía sau tôi.

"Đại nhân quả thật là im lặng thì thôi, vừa lên tiếng liền kinh người."

Chữ Hoài Thâm vẫn chưa giải thích, về mặt thần nhiên nói: " Sắp xếp cho họ đến tây viện đi."

Hắn xuống xe ngựa, duỗi tay về phía tôi.

Đây là muốn ôm tôi sao?

Về mặt tôi hoang mang giơ tay lên, hắn thuận thế ôm tôi vào trong ngực.

Lòng bàn tay lạnh lẽo cách vài vóc chạm vào da thịt bên hông.

Tê tê nhức nhức còn có chút ngứa.

Cảm giác này... Dường như hơi quen quen.

Đầu của tôi choáng vàng, hôn mê bất tỉnh

Chẳng lẽ, độc mà Nhị Cửu Tử hạ lại phát tác?

Tám người A Chiêu bó tay bó chân đứng trong phòng.

Tiếng lòng của bọn hò ồn ào đến mức làm tôi đau đầu.

[Cũng không biết cô ta và Thừa tướng đại nhân có quan hệ gì.]

[Trúng loại độc dược không thể giải này, thật đáng thương.]

[Đêm dài đằng đẵng, nữ nhân này cả đời cũng sẽ không nếm được loại chuyện thú vị kia.]

Thật sao, tôi không tin đâu.

Rõ ràng vừa rồi lúc được Chữ Hoài Thâm ôm vào lòng, tôi vẫn là rất bình thường, cũng không cảm thấy lạnh.

Tôi vẫy tay với A Chiêu: "Hay là, ta thử lại?"

Bàn tay non nớt của tám thiếu niên lang đều đã bị tôi sờ tới chai sạn, nhưng tôi vẫn tâm lạnh như nước.

Không sao hết, nhìn thôi cũng được.

Nếu không thể có được thì tôi cũng không cần nó nữa.

Làm một chiến binh trong sáng cũng không có gì không tốt.

Tôi cắn chặt răng, "Trên người các cậu có mang theo tiền không?"

"Cô nương muốn làm cái gì?"

"Đánh bài á."

Nếu không kiếm lại được tiền mua vịt, tôi sẽ không cam lòng!

5

Phủ Thừa tướng sáng rực suốt đêm.

Buổi sáng quản gia tự mình gõ cửa, bàng hoàng khi nhìn thấy tôi và bảy người khác đồng loạt có quầng thâm dưới mắt.

Chỉ là ông ấy nhanh chóng bình tĩnh lại, có trật tự dọn dò hướng đi của mấy người bọn tôi.

"Hai người các ngươi đi phòng bếp."

"Hai người các ngươi hầu hạ đại nhân tắm rửa."

.....

Cuối cùng chỉ vào ta và A Chiêu: "Về phần hai người các ngươi thì đến nội thất chiếu cố đại nhân đi."

[Hai người này tướng mạo xinh đẹp, vừa lúc có thể để trong phòng giúp đại nhân nhà ta bồi bổ thân thể.]

?

Tôi? Bồi bổ thân thể cho Chử Hoài Thâm á?

Ông già này hơi thái quá rồi đấy.

Nhưng trong truyện pòn, lại có vẻ như nó rất hợp lý.

Thân thể A Chiêu run rẩy thành sàng, lặng lẽ khóc bên tai tôi: "Ta không muốn hầu hạ Thừa tướng đại nhân, ta có thể trở về Nghi Xuân Uyển hay không?"

Nhìn cậu ta khóc đến rơi lệ như mưa, phụ nữ bình thường nhìn thấy đều sẽ đau lòng.

Nhưng không đợi tôi mở miệng, quản gia nghiêm khắc bẻ gãy lời nói của tôi:

"Mau câm miệng, đừng nói những lời tục tĩu kia!"

"Ta sẽ không cho phép hai người các ngươi cùng nhau hầu hạ đại nhân!"

.....

Ừm thì... Vẫn còn rất thái quá.

Chỉ là.

Rõ ràng tối hôm qua tôi đã đồng ý với tú bà, hôm nay sẽ trả người lại.

Đây không phải hành vi buôn bán người sao?

Mấy thiếu niên giận mà không dám nói, yên lặng nhận việc tản đi.

A Chiêu được Nghi Xuân Uyển bồi dưỡng ra, mười ngón tay không dính nước dương xuân.

Còn tôi thì sao, tôi có siêu năng lực.

Nói một cách đơn giản, tất cả mọi thứ đều nằm ngoài khả năng của tôi.

Không biết gì khác ngoài việc đun sôi nước.

Sau khi liên tiếp ném nát mấy chén trà, tôi đại ra.

Quản gia tức giận thổi râu trừng mắt: "Cô nói cô xem, rốt cuộc cô có thể làm gì chứ!"

Tôi ngáp một cái: "Ngủ có tính không?"

Cơn giận của quản gia đột nhiên chấm dứt.

Mặt mày ông ấy hớn hở thúc giục: "Vậy thì làm cho tốt vào, đừng làm ta thất vọng."

【Ăn mặc đơn giản như vậy, giống như một cái khúc gỗ, đại nhân thật sự có thể động lòng sao? 】

Tôi cầm váy lụa mỏng như cánh tiêm do quản gia đặc biệt ra lệnh cho người đưa tới, về mặt ngực trệ.

Không phải là xã hội phong kiến sao, sao ông lão này còn cởi mở hơn cả tôi thế?

Đáng tiếc, chân tình này của ông, chung quy vẫn gửi sai người.

Đại nhân của ông, hắn ta không được.

Chỉ là cũng không sao, tôi sẽ coi như bùng trà đi tâm sự với chị em bạn dì vậy.

Chữ Hoài Thâm đang phê duyệt công văn ở trước bàn.

Khi ngược mắt lên, ánh mắt dừng lại trên người tôi, sau đó nhanh chóng nghiêng đầu.

Là một chính nhân quân tử.

"Ngồi đi, không cần đa lễ."

Hắn xoa xoa mi tâm, dường như có chút bất đắc dĩ: "Là ta quên dặn dò lão Nghiêm, sau này cô cứ xem nơi này như nhà mình đi."

[Nhưng mà đối với bên ngoài thì nên lấy thân phận gì đây?]

Tôi nghe thấy tiếng lòng trong treo dịu dàng của Thừa tướng đại nhân.

Con người tôi, sợ nhất là gây thêm phiền toái cho người khác.

Vì thế tôi quyết định quỳ rạp xuống đất, dập đầu thật mạnh.

"Nếu đại nhân không ghét bỏ, ta xin nhận ngài làm nghĩa phụ ạ."

Chén trà trong tay Chữ Hoài Thâm không vững vàng, rớt xuống đất bể nát vụn.

Về mặt tôi hớn hờ lau khô vết nước trên tay áo cho hắn.

"Nghĩa phụ đại nhân, ngài cũng thật không cẩn thận, chẳng qua không sao, về sau con sẽ hiếu kính ngài!"

Chữ Hoài Thâm rút tay áo ra khỏi tay tôi.

Nụ cười nhạt nhẽo lộ ra cứng ngắc: "Nhìn ta rất già sao?"

Tôi nhảy bèn nhận ra hấn đang tức giận.

Thằng thẩn mà nói, Chử Hoài Thâm tuổi trẻ tuấn mỹ, ôn nhu nhõ nhõ, nếu không phải thân có bệnh khó nói, đã sớm bị nữ chính nạp vào hậu cung rồi.

Trong tiểu thuyết tràn ngập những cảnh xô thịt xì dầu này, Chử Hoài Thâm tựa như một dòng nước trong.

Tôi cần cái ô dù này.

Nhưng Chử Hoài Thâm đã hai mươi tám, thân thể này của tôi mới mười tám.

Nếu tro mặt kết bái làm chị em với hấn, cũng khá là chiếm tiện nghi của người ta.

Tôi tập trung tinh thần, muốn nghe trong lòng Chử Hoài Thâm nghĩ như thế nào.

Nhưng thuật đọc tâm có chút thất bại, không nghe được gì cả.

Ngược lại Chử Hoài Thâm lắc đầu thờ dài.

"Thôi, ta sẽ nói với bên ngoài cô là biểu muội từ dưới quên lên vậy."

"Vâng thưa đại biểu ca!"

Tôi mỉm cười ngọt ngào.

Gân xanh trước trán Chử Hoài Thâm nhảy dựng: "Có thể bỏ cái chữ đại kia đi được không?"

Ôi, sorry nhá.

Tôi quên mất cái từ này, sẽ chạm đến lòng tự trọng của một người đàn ông yếu đuối.

Chương 3

7

Chử Hoài Thâm ra lệnh một tiếng, Nghiêm quản gia lập tức tới xin lỗi tôi.

Nhân tiện trả lại tám thiếu niên lang cho tôi.

"Trong phủ không có nha hoàn, vậy để bọn họ giả làm gã sai vặt hầu hạ cô nương đi."

Ngoại trừ A Chiêu, tên của mấy người còn lại đều hoa lá lòn loẹt nên tôi không thể nhớ nổi, dứt khoát đặt tên lần lượt từ thứ hai đến chủ nhật.

Mỗi người thay phiên nhau làm một ngày trong tuần, thời gian còn lại thích làm gì thì làm.

Trên đời này không có ông chủ nào tốt bụng như tôi cả.

Mà nguyên nhân chính là dù sao thì tiền lương cũng do Chử Hoài Thâm trả dùm tôi.

Nghiêm quản gia nhiều lần nỗ lực ảo tưởng tác hợp cho tôi và Chử Hoài Thâm.

Theo lời của ông thì là: biểu ca biểu muội, trời sinh một cặp.

Thậm chí ông còn chuyển nhà của tôi đến bên cạnh Chử Hoài Thâm.

Chử Hoài Thâm thích sự im lặng, hại tôi không thể chơi trò giải đố với mọi người suốt đêm được.

Từ đầu mùa đông đến nay, thân thể Chử Hoài Thâm không tốt lắm, đêm nào tôi cũng có thể nghe thấy tiếng ho khan của huynh ấy.

Ngày hôm sau, huynh ấy nói muốn đến biệt viện Giang Nam ở một thời gian để bồi dưỡng thân thể, hỏi tôi có bằng lòng đi cùng hay không.

Tất nhiên là tôi sẵn lòng rồi, A Chiêu và “các ngày” khác cũng đồng ý.

Chín người chúng tôi cùng nhau đứng trước xe ngựa, Chử Hoài Thâm nhú mào.

"Ta vốn chỉ muốn đi du lịch đơn giản, dẫn theo nhiều người như vậy sợ là không ổn."

Tôi do dự nhiều lần, dẫn theo A Chiêu ngoan ngoãn nhất.

Cứ như vậy ngủ mê man ở trên xe mấy ngày, bánh xe của xe ngựa bỗng nhiên hỏng rồi.

Chử Hoài Thâm liếc tôi một cái: "Ít ngày nữa tuyết sẽ rơi dày, có lẽ cưỡi ngựa có thể đến nhanh hơn."

Nhanh thì nhanh, nhưng tôi không biết cưỡi ngựa.

Chử Hoài Thâm dắt ngựa đi từ trong tay gãi sai vặt, chân dài nhảy lên con ngựa cao lớn.

Khom lưng dễ dàng bế tôi lên lưng ngựa.

Ngực bị hai tay huynh ấy ôm đến đau đớn.

Còn có chút cảm giác kỳ quái.

Giống như... không nhận được muốn dựa vào huynh ấy gần hơn một chút.

Không chắc nữa, tôi sẽ thử lại.

Tôi đỏ mặt dịch về phía sau, lại bị Chử Hoài Thâm vững vàng giữ chặt.

Huynh ấy cười khế áp sát lỗ tai tôi: "Biểu muội, ngồi yên một chút."

[Eo, mềm thật đấy.]

Cả người tôi bủn rủn, không khống chế được ngã xuống ngựa.

Không ổn.

Tôi cảm thấy như mình lại bị trúng độc.

Sao còn xuất hiện ảo giác chứ.

8

Ở trên lưng ngựa hai ngày, hết như ngồi trên đồng lửa, đồng than.

Tôi thấy rằng tôi đã chuyển từ cực độ lạnh đậm sang chứng đói khát da thịt.

Lúc nào cũng muốn dán sát vào Chử Hoài Thâm.

Mà mục tiêu giới hạn cũng là Chử Hoài Thâm.

Để chứng minh điều này, tôi thừa dịp mọi người không chú ý, nắm lấy tay A Chiêu.

A Chiêu xấu hổ đỏ mặt: "Tiểu thư, trước mặt mọi người, như vậy không tốt lắm đâu?"

"Ngoan, đừng nói chuyện, cứ để cho ta sờ sờ đã."

Phía sau bỗng nhiên truyền đến một tiếng ho khan ngăn ngui.

Chữ Hoài Thâm cầm túi nước trong tay, đang nhìn về phía tôi.

Mà tôi, giống như một tên háo sắc, đang gằm gừ giờ trò với A Chiêu.

"Các người đang làm cái gì vậy?"

"Huynh đừng tức giận, huynh nghe muội ngụy biện đã...".

Tôi dừng một chút, khóc không ra nước mắt: "Thật ra muội, chỉ muốn hỏi cậu ta một chút, cậu ta dưỡng tay thế nào thôi."

Chữ Hoài Thâm không nói gì, cởi bỏ túi nước đưa cho tôi.

Tầm nhìn thờ ơ rơi lên mặt tôi.

Tôi nhẹ nhàng nhấp một ngụm nước, bỗng nhiên nghe thấy một giọng nói âm trầm.

[Có nên chém bỏ cái tay này không nhỉ?]

Tôi sợ đến nỗi phun ra một ngụm nước.

Tay ai?

Tay tôi hả?

Chữ Hoài Thâm nhẹ nhàng vỗ lưng tôi: "Uống chậm một chút, coi chừng bị sặc."

Giọng nói trong trẻo ôn hòa, hoàn toàn trái ngược với tiếng lòng u ám kia.

Hay là tôi bị lãng tai ta?

Tôi mờ mịt nhìn quanh một vòng, vẻ mặt của tất cả mọi người đều bình thường.

A Chiêu lấp bắp đến bên cạnh tôi.

"Tiểu thư, người nhịn chút nhá, buổi tối ta sẽ...Ta sẽ cho người...".

Có chút quá chừng mực, tôi nhú nhú mày còn chưa mở miệng.

Giọng nói đó lại đến.

[Chắc là sẽ không sống được đến buổi tối đâu.]

Cả người tôi giật mình, theo bản năng nhìn về phía Chử Hoài Thâm.

"Làm sao vậy?" Huynh ấy lấy một chiếc khăn ra, nhẹ nhàng lau đi vết nước dính trên môi tôi.

[Đang run rẩy sao, thật đáng yêu.]

Một dòng nước mắt trong suốt lăn dài trên khóe mắt tôi.

Tôi biết mà, làm gì có ai đứng đắn trong truyện pòn chứ.

Tránh được sắc lang, cuối cùng vẫn không thoát được bệnh kiều.

Tôi run rẩy nâng hai tay Chử Hoài Thâm lên, vè mặt thành kính.

"Biểu ca, vẫn là tay của huynh mịn màng mềm mại nhất."

A Chiêu dường như bị đá kích, tổn thương cúi đầu.

Vè mặt Nghiêm quân gia trống rỗng.

Trên khuôn mặt tái nhợt của Chử Hoài Thâm hiện lên một nụ cười.

"Biểu muội quá khen."

Tôi thở ra một hơi thật sâu.

Hôm nay vẫn là một chị gái nhỏ thoát chec trong gang tấc dưới tay bệnh kiều nhỏ.

Đến biệt viện, việc đầu tiên tôi làm là đưa A Chiêu đến sân cách xa tôi nhất.

Chữ Hoài Thâm cười đến ý vị thâm trường.

"Không phải thích hấn ta nhất sao, sao đột nhiên lại nỡ đưa người đi?"

Thuật độc tâm đụng phải Chữ Hoài Thâm, lúc nào cũng không được nhay bén lắt.

Tôi không để ý xua tay.

"Muội rất thâm tình, nhưng lại không chuyên nhất."

Huống hồ giữ A Chiêu ở bên cạnh, nói không chừng cậu ta sẽ bị Chữ Hoài Thâm móc tim móc phổi lúc nào không hay.

Bảo vệ tính mạng là quan trọng.

Về phần tôi, vì tránh né Chữ Hoài Thâm, một ngày thì có bảy tám tiếng là tôi chơi đùa chạy nhảy ở bên ngoài.

Không cẩn thận thật đúng là đụng phải người quen.

Nữ chính trong sách - Tô Tình.

Người ôm chặt eo nàng ta ở bên cạnh, lại là... Nhị cầu tử đã đùa giỡn tôi trước đó!

Anh trai ruột của phu quân Tô Tình.

Mọi kiếp!

Tác giả truyện pòn thời nay, thực sự là cốt truyện máu cún nào cũng dám viết.

Hai người ôm ấp nhau đi vào thanh lâu, tôi lâm vào suy nghĩ triết lý.

Tất cả mọi người đều là bi3n thái, dựa vào cái gì mà tôi phải làm người bình thường?

Một khi đã như vậy.

Tôi nắm lấy túi tiền xông về phía một hướng.

Lúc tôi ra khỏi sòng bạc, tôi đã kiếm được bộn tiền.

Mấy đại hán đuổi theo tôi suốt hai dặm, khóc lóc cầu xin tôi dạy bọn họ cách gian lận.

Thực xin lỗi, tôi có thuật đọc tâm, ông trời thưởng cho cơm ăn.

Khuyên mọi người không nên dễ dàng bắt chước.

Tôi đi hết thanh lâu sở quan trong thành.

Cho dù có lòng không có sức, nhưng để thỏa cơn nghiện mắt cũng không tồi.

Lúc Chử Hoài Thâm chạy tới, tôi đang ngồi trên ghế thái sư nghe khúc nhạc.

Các tỷ muội xinh đẹp vừa rót rượu vừa bóc nho cho tôi.

Oanh Oanh Yến Yến vờn quanh, cực kỳ vui sướng.

Đôi mắt đen láy của Chử Hoài Thâm nặng trĩu, kìm nén cơn giận giang hai tay với tôi:

"Lại đây."

Tôi say đến lơ mơ màng nhìn chăm chăm vài lần, không chút nghĩ ngợi giờ ly rượu lên ném qua.

"Huynh đang sửa cái gì đấy?"

Chương 4

10

Chỉ cần một ánh mắt của Chủ Hoài Thâm, các tiểu tử yêu quý của tôi đã sợ tới mức hồn vía lên mây, kinh hoàng thất thố chạy trốn khỏi sương phòng.

Huynh ấy ngồi xuống bên cạnh tôi, ngón tay thon dài chậm rãi lột vỏ nho.

Huynh ấy cầm nho non tươi, cắn một cái.

Rồi nhíu mày: "Có hơi đắng."

.....

"Muội có một nghi ngờ hợp lý, huynh đang nội hàm muội à?"

Huynh ấy đè gáy tôi lại, đôi môi mỏng chậm rãi áp xuống: "Nắm thử là biết liền không phải sao?"

Dường như tôi lại phát bệnh.

Cả người bủn rủn vô lực.

"Huynh thơm quá à." Tôi dùng sức ngửi ngửi mùi hương lạnh lẽo trong không khí.

Chủ Hoài Thâm đè tay tôi lại, giọng nói khàn khàn: "Đừng sờ lung tung."

[Vì sao lại dừng tay lại.]

?

Huynh còn vờ vịt làm gì nữa?

Tôi trở tay, đưa tay nhéo vòng eo gầy gò của huynh ấy một cái.

Huynh ấy thở hỗn hển.

"Biểu muội, xin tự trọng."

Hôn cũng hôn rồi, huynh còn diễn tiểu bạch hoa trong trắng ở đây làm chi!

Lúc trở về, đã là nửa đêm.

Nghiêm quản gia vui mừng lau nước mắt ở cửa, "Ta biết mà, ta biết mà, đại nhân nhà chúng ta thật sự rất dũng mãnh!"

Ông ấy vừa đi vừa dặn dò phòng bếp: "Nhất định phải làm thêm chút canh để bồi bổ thân thể cho tiểu thư."

A Chiêu đứng bên cạnh cổng, giống như một con cún lớn bị tổn thương, gió thảm mưa sầu mà ngóng nhìn tôi.

"Tiểu thư, nhiều ngày rồi không triệu kiến ta, là vì chán ghét A Chiêu sao?"

Chử Hoài Thâm ung dung nhìn tôi.

Đây chính là tử cục, vừa không thể đắc tội Chử Hoài Thâm, lại không muốn làm A Chiêu buồn lòng.

Tôi ợ một cái, tự mình sa ngã ngoắc ngoắc đầu ngón tay.

"Hai người các người, đều đến đây hết đi."

Tôi ngất xỉu.

Nghiêm quản gia đi rồi, trên dưới toàn viện đều truyền chuyện hoang đường của tôi và Chữ Hoài Thâm.

Tôi thật sự là không ăn được thịt dê, ngược lại còn khiến người mình có mùi tanh.

Tôi chết lặng.

Trên bàn ăn, từng muỗng từng muỗng nhét miếng mướp đắng vào miệng.

Chữ Hoài Thâm ngăn cản tôi: "Không phải bình thường không thích ăn mướp đắng sao?"

Đúng vậy.

Tôi cười cười với huynh ấy: "Hiện tại thích ăn, nó còn ngọt ngào hơn cái mệnh này của muội."

Tôi đã nghĩ ra tiêu đề cho câu chuyện của mình.

Nó được gọi là "Tôi ăn chay trong truyện pòn cả đời."

Có lẽ là oán niệm của tôi quá sâu, ngày hôm sau, một chiếc xe ngựa dừng ở cửa.

Ngày làm việc và ngày nghỉ của tôi (ý mấy anh zai từ t2-cn á), họ yếu điệu nhảy xuống xe ngựa, vẫy tay chào tôi.

"Tiểu thư, bọn ta nhớ người muốn chếc!"

Về mặt tôi mừng rỡ đang muốn chạy như bay tới, bỗng nhiên có một cái tay vươn ra từ phía sau kéo tôi trở về.

Hương thơm lạnh quen thuộc tràn ngập cõi lòng.

Chữ Hoài Thâm cười nhẹ nhàng nâng cằm tôi lên.

"Biểu muội vui vẻ chút nào chưa?"

Tôi lấp bắp chỉ vào các thiếu niên lang: "Là huynh để cho bọn họ tới đây?"

"Tất nhiên là ta rồi. " Chữ Hoài Thâm nheo mắt nhìn tôi, ý cười dịu dàng:

"Chỉ cần muội vui vẻ, cái gì cũng được."

Thật đúng là một bệnh kiều rộng lượng.

Có một số người, mặc dù bị hắc hóa, nhưng trong lòng vẫn có sự lương thiện của thiên thần.

Tôi vô cùng xúc động: "Huynh không ghen sao?"

"Không, ta chỉ muốn muội được vui vẻ."

Chữ Hoài Thâm cong đầu ngón tay, dịu dàng xoa xoa hai má tôi.

[Hướng đi của lòng nàng, chính là hướng mũi kiếm của ta.]

[Cho nên, mọi người đều đến đông đủ, muốn g.i.ết người nào trước đây?]

.....

Tôi xin rút lại câu vừa rồi.

Lật lại cuốn tiểu thuyết này 800 lần cũng không tìm thấy một người bình thường.

Nhưng tôi cũng không bình thường, hì hì.

Tôi chuyển thẳng vào phòng Chử Hoài Thâm.

Chủ yếu là muốn huynh ấy trở tay không kịp.

Dù sao huynh ấy cũng không được, chiếm tiện nghi vẫn là tôi!

12

Tôi còn chưa xem được trò hề của Chử Hoài Thâm, nữ chính đã gây chuyện trước.

Nàng ta bị phu quân bắt quả tang ngoại tình, hai huynh đệ cãi nhau túi bụi.

Việc này truyền khắp khắp các đường phố.

Liên quan đến thể diện nhà cao cửa rộng, nếu gây ra mạng người thì không ổn.

Cho nên, sớm đã có người đến mời Chử Hoài Thâm đi hòa giải.

Chử Hoài Thâm mặc một bộ quần áo màu xanh da trời, đứng ở nơi đó, dáng vẻ như một chính nhân quân tử.

Trên mặt huynh ấy mang theo nụ cười: "Biểu muội muốn đi cùng không?"

[Nếu có thể được biểu muội âu yếm thì vui biết mấy.]

Được rồi, tôi cũng không bị thiệt thòi.

Tôi còn chưa thỏa mãn lau miệng, hào hứng bưng bưng lên thuyền với huynh ấy.

Hai huynh đệ nam chính còn tranh cãi không ngớt trên thuyền.

Chử Hoài Thâm lộ diện, nữ chính Tô Tình như thấy được cứu tinh, đỏ mắt nhào tới.

"Thừa tướng đại nhân, cầu ngài làm chủ thay ta, ta cũng là bị buộc bất đắc dĩ."

"Ta cũng chỉ là một tấm bèo trôi, làm sao có thể để huynh đệ bọn họ vì ta mà trở mặt thành thù, cầu đại nhân khuyên ngăn bọn họ ạ!"

Đây... đúng là càng nói càng buồn cười á.

Bên kia huynh đệ Trương gia còn đang cãi cọ kịch liệt.

Thật ra cũng không có gì để tranh giành, qua không lâu nữa, nói không chừng bọn họ và nữ chính có thể tạo thành một nhà ba người hài hòa đâu.

Tôi hắng giọng, nữ chính lập tức nhận ra tôi.

"Đào nhi?"

Chữ Hoài Thâm ngăn tôi ở phía sau, nói với nữ chính: "Đây là biểu muội đã đính hôn từ nhỏ với ta."

Tôi hóng dưa hóng đến rớt vào đầu mình, đột nhiên bị những lời này sặc.

Ai đính hôn với huynh chứ?

Tô Tình còn muốn mở miệng, lại bị Chữ Hoài Thâm cắt đứt:

"Chuyện Trương phu nhân ủy thác, ta thương mà không giúp được gì."

"Đừng thế, cần giúp thì phải giúp chứ."

Tôi lắc lắc tay áo của Chữ Hoài Thâm, tùy tiện chéo chân ngồi xuống.

"Vì sao phải cãi nhau ở chỗ này, không thể tâm bình khí hòa ngồi xuống rồi tát đối phương mấy cái sao? Nào, hai ca à mau bắt đầu đi!"

Huynh đệ Tường gia giật mình, mặt đỏ tai hồng chỉ về phía Tô Tình:

“Là người! Người cố ý khiêu khích tình cảm của huynh đệ bọn ta!”

"Tam đệ, ta đã sớm nói với đệ rồi, tiểu thê tử của đệ không phải là người tốt."

Nữ chính vắt khăn tay, khóc đến lê hoa đái vũ: "Không, không phải ta...".

Bên kia hai huynh đệ đỏ mặt vọt tới.

Chữ Hoài Thâm nắm chặt cổ tay tôi: "Còn không đi?"

Đi đâu vậy?

Trong truyện pòn, chỉ có một cách để nam nữ chính giải quyết mâu thuẫn

Kích thích.

Ngon lắm, tôi thích xem.

Về mặt Chữ Hoài Thâm lạnh lùng, trực tiếp ôm tôi vào thuyền đối diện.

Không bao lâu, chiếc thuyền hoa của nữ chính...

Chật chặt.

Nam chính quả thật, thực lực phi phàm.

Chữ Hoài Thâm bẻ cằm tôi, giọng điệu không nghe ra chút phật phồng nào.

"Thích xem đến vậy à?"

Cũng không phải.

Chủ yếu là tôi học nhanh.

Như người ta thường nói: thực hành mới mang lại kiến thức chân chính.

Chữ Hoài Thâm lẫn người đề lên, thì thầm bên tai tôi:

“Vây thử xem.”

Huỳnh ấy nắm chặt tay tôi, đáy mắt tích tụ d*ng vọng thâm trầm.

Tôi đột nhiên phát hiện ra hình như huỳnh ấy... rất được?

Mà tôi cũng...rất mạnh nhó.

Chương 5: Hoàn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

13

Thằng nhãi này hay thật.

Trời mưa đã tạnh, tôi nghĩ tôi lại được rồi.

Tôi không ngừng vó ngựa giục xe nhanh chóng hồi phủ.

Chữ Hoài Thâm kéo tôi vào trong ngực.

"Hà tất phải sốt ruột như thế, thuyền hoa tuy đơn sơ, nhưng cũng có một chút thú vui hoang dã."

.....

Cám ơn, nhưng tôi cũng không thêm khát tới mức đó.

Tôi quanh quẩn ở trong phủ suốt một ngày, cuối cùng cũng chờ được đến lúc Chữ Hoài Thâm đến thư phòng, tôi lặng lẽ kéo A Chiêu vào trong phòng.

Cửa phòng bị tôi khóa chặt.

Nó liên quan đến hạnh phúc cả đời của tôi, nên phải kiểm tra kỹ lưỡng.

Tôi động tình nhìn về phía A Chiêu: "Mau, cho ta sờ tay nhỏ cái đi."

A Chiêu rất nghe lời, đỏ mặt ngoan ngoãn đưa tay lên.

Tôi sờ trái, xoa phải.

"Cực cưng A Chiêu ơi, sao tay người lại thô ráp thế?"

Nghe tôi nói như vậy, cậu ta không thể nhịn được nữa, nằm trên vai tôi khóc đến thê lương.

"Từ khi tiểu thư khen hai tay ta trắng nõn bóng loáng, Chủ đại nhân thừa dịp người không có ở đây, mỗi ngày đều sai ta đến hậu viện làm việc nặng."

Cái gì? Sao lại đáng ghét như vậy!

Tôi chửi ầm lên với không khí trong phòng.

Tôi trấn an vỗ vỗ mu bàn tay A Chiêu.

"May là đáng vẻ của người xấu hơn chàng, bằng không chỉ sợ đến da mặt người cũng không giữ được."

Không biết vì sao, A Chiêu càng khóc thương tâm hơn.

Tôi nhấn nại an ủi nửa ngày.

Có hứng thú đến đâu cũng bị cậu ta mài mòn.

Cửa truyền đến tiếng gõ cửa dồn dập.

Giọng nói già nua của Nghiêm quản gia vang lên:

"Mở cửa đi tiểu thư."

"Người đừng không lên tiếng, ta biết người ở bên trong."

.....

A Chiêu lau nước mắt, ngoan ngoãn đi mở cửa.

Chữ Hoài Thâm đứng ở cửa, thân hình thon dài, ánh mắt nặng nề.

Phía sau là một đồng thị vệ giơ cao ngọn đuốc.

Có một cảm giác như bọn tôi bị bắt giam tại giường chuẩn bị bị đưa đi chõng lồng heo vậy á.

Về mặt A Chiêu hốt hoảng giải thích: "Đại nhân đừng hiểu lầm, tiểu thư... Tiểu thư chỉ sờ tay ta...".

Nghiêm quản gia đau đớn vô cùng: "Tiểu thư ơi, cho dù thân thể đại nhân nhà chúng ta có hơi kém thì người cũng không thể tìm người khác!"

.....

Thôi thôi.

Tôi nhìn thẳng về phía Chữ Hoài Thâm: "Đến đây lúc nào?"

Chàng mỉm cười mà không nói.

Nghiêm quản gia tiếp lời: "Tiểu thư mắng ở trong phòng bao lâu thì đại nhân chúng ta đã đứng ở đây bấy lâu."

Chữ Hoài Thâm nhìn tôi một cái, quay đầu rời đi.

Tôi vội vàng đuổi theo.

"Ngài đại nhân có đại lượng, hãy tha thứ cho ta lần này đi, ta còn trẻ."

Chàng rũ mắt, về mặt thản nhiên: "Thì sao?"

"Chàng chưa từng nghe qua một câu sao, mãi mãi trẻ trung, mãi mãi khẫu nghiệp." *

* Câu này tui bịa á câu gốc nó thế này: 永远年轻, 永远骂人难听 (tạm dịch: luôn trẻ trung, luôn mắng người một cách gay gắt)

Tôi cười then thùng: "Chàng nhìn ta thêm mấy chục năm có được không?"

Nhìn ra rồi.

Thân thể tạo nghiệt này của tôi, trừ Chữ Hoài Thâm ra, hoàn toàn không có hứng thú với những người đàn ông khác.

Nếu như không tóm được người trước mắt, chẳng lẽ muốn tôi làm nữ chính thanh thủy văn trong truyện pòn sao?

A Di Đà Phật.

Chạy mặn kết hợp mới có thể cân bằng dinh dưỡng.

14

Chữ Hoài Thâm bất động thanh sắc liếc tôi một cái.

"Thứ cho ta ngu dốt, không hiểu được biểu muội có ý gì?"

Ý cười bị chàng đè ở đáy mắt.

Tiếng lòng dầu mỡ lại càng lúc càng rõ ràng.

[Hậu hoa viên, cũng không tệ đâu.]

Chậc, thật biết giả vờ.

Tôi trực tiếp đưa chàng đến bên một ngọn núi giả.

Ít nói nhảm.

Tôi phải kiểm tra hàng hóa trước.

Một tiếng bước chân từ xa đến gần.

Tôi thấy A Chiêu cầm đèn lồng, loạng choạng gọi "tiểu thư".

Chữ Hoài Thâm bóp eo tôi đẩy tôi vào khe hở của núi giả.

Ngón tay thon dài đặt trên môi tôi.

"Ngoan một chút."

15

Tôi đã cảm nhận được niềm vui của nữ chính.

Quản gia vui vẻ sắp xếp hôn sự, gửi thư cho cha mẹ Chữ Hoài Thâm, mời bọn họ đến lo liệu hôn lễ.

Tôi không muốn bị trói buộc bởi hôn nhân.

Huống hồ những bài viết về mẹ chồng độc ác trên mạng, nghe cũng rất khiếp người.

Sau khi Chữ Hoài Thâm nghe xong cũng chỉ cười, bảo tôi không cần lo lắng.

Nhưng buổi tối khi tôi sắp ngủ, tôi nghe thấy tiếng lòng truyền đến từ lồng ngực chàng.

[Đừng sợ, trừ nàng ra, những người khác đều là giả.]

Trong lòng tôi cả kinh, hoài nghi liệu có phải chàng đã biết gì rồi không.

Nhưng lúc tôi đang muốn cẩn thận phân tích lại không nhận được buồn ngủ rồi ngủ say sưa luôn.

A Chiêu thêu từng mũi áo cưới cho tôi.

Tôi cũng rất xấu hổ.

A Chiêu nhỏ giọng khóc nức nở: "Sau này tiểu thư sẽ bỏ lại ta sao? Sẽ đưa ta về Nghi Xuân Uyển sao?"

Tất nhiên là không!

Cậu ta ngượng ngùng lau nước mắt: "A Chiêu cũng sẽ vĩnh viễn ở bên tiểu thư."

Ngày làm việc và ngày nghỉ cũng không cam lòng yếu thế, sôi nổi xuất ra bản lĩnh tông nhà.

Thêu khăn, đóng đế giày của tôi.

Từ trên xuống dưới, quần áo đồ đạc của tôi đều do bọn họ lo liệu.

Cuộc sống trôi qua cũng thú vị, đặc biệt là lúc đi ra ngoài nhìn Nhị Cầu Tử ăn xin bên đường, tôi càng hạnh phúc hơn.

Hắn ta bị nam chính liên hợp với một anh trai khác đuổi ra khỏi nhà, xóa tên khỏi gia phả, còn bị gãy một chân.

Thật đáng thương.

Khi tôi đi ngang qua, hắn ta nhận ra tôi ngay từ cái nhìn đầu tiên, nhào vào chân tôi.

"Đào nhi, ta là Nhị thiếu gia của cô đây, chắc chắn cô chưa quên phải không!"

Tôi liếc mắt một cái.

"Đúng là chưa quên, mỗi lần nhìn thấy thùng rác ven đường ta sẽ lập tức nhớ tới người."

Hắn ta âm u đuổi theo tôi.

"Cho ta năm trăm lượng!"

"Cho ta năm trăm lượng, ta sẽ đưa giải dược cho ngươi!"

Tôi dừng bước, bị hấn ta khơi gợi sự tò mò.

Chẳng lẽ tôi còn có thể thư phong như trước?

Một canh giờ sau.

Tôi ngồi ở bàn, mở to đôi mắt nhìn viên thuốc đen.

Tôi có thuật độc tâm, có thể xác định đây đích thực là giải dược.

Nhưng tôi có muốn uống không?

Tôi biết rõ cách làm người của mình.

Có thể chống lại mọi thứ, ngoại trừ cảm dỗ.

Sau khi uống xong, nếu nổi lên lòng bất chính với những người đàn ông khác, Chử Hoài Thâm sẽ thương tâm đi.

Hiện tại tôi rất yêu chàng, nên không muốn chàng khổ sở.

Nhưng A Chiêu và các ngày từ thứ Hai đến Chủ Nhật của tôi, mỗi ngày đều phòng trống vắng vẻ, cũng thực sự đáng thương.

Cuối cùng là lý trí chiến thắng tình cảm.

Tôi nuốt thuốc.

Chử Hoài Thâm đẩy cửa đi vào.

Toàn thân giống như được phủ một tầng kim quang.

Làm cho người ta thêm nhỏ dãi.

Chàng cười nhìn trà trên bàn, đưa tay sờ sờ đầu tôi.

"Làm sao vậy, sao mặt đỏ thế?"

Tôi ghen đỏ hai mắt, vấp ngã ôm lấy chàng.

"Trời lạnh rồi, chàng có muốn.... ăn đào đào không?"

.....

Nhị cầu tử chếc tiết.

Định cho heo ăn à, lại cho tôi ba liều thuốc giải.

Tôi suy yếu đẩy Chử Hoài Thâm ra, " Tìm tên kh.ố.n ki.ếp Tưởng Nhị kia."

Chàng cúi đầu hôn tôi, thờ ơ "Ừ" một tiếng.

"Sau đó thì sao."

Sau đó thì?

"Đạp mạnh cái chân lành của người què!"

【Phiên ngoại】

Chử Hoài Thâm ba tuổi vỡ lòng, có khả năng xem qua là nhớ.

Mọi người đều khen chàng là một thần đồng.

Có lẽ thật sự là thông minh quá mức, lúc còn rất nhỏ chàng đã biết, tất cả mọi thứ xung quanh đều là không chân thật.

Cha mẹ và nô bộc đều không chân thật.

Thế giới không chân thật.

Tựa như chỉ có một mình chàng, có linh hồn tự do ở bên ngoài thế giới này.

Đều nói tuệ cực tất thương, thân thể chàng vẫn luôn không khỏe.

Vào năm 27 tuổi, chàng ngủ dưới lòng đất.

Năm tháng thay đổi, luân hồi thay đổi tựa như chỉ trong chớp mắt.

Khi chàng mở mắt ra lần nữa, trong quan tài tối đen có một tia sáng chiếu vào.

Nữ nhân mặc quần áo lộ liễu hai tay chấp lại, miệng lẩm bẩm:

"Thấy quan tài phát tài, thấy quan tài phát tài."

Chẳng bao lâu, có rất nhiều người ăn mặc kỳ lạ đổ xô đến từ phía sau nòng.

Họ mở quan tài ra và lấy đi tất cả đồ chôn cất của chàng.

Lần đầu tiên nhìn thấy nữ nhân kia, nàng đang lật một cuốn sách trong quan tài.

"A, sao còn mang theo xuân cung đồ để bồi táng chứ, có chút bi3n thái đấy."

Trong miệng nàng nói ghét bỏ, lại say sưa lật xem.

Linh hồn Chữ Hoài Thâm phiêu đảng giữa không trung cảm thấy có chút khó xử.

Tất cả vật bồi táng này đều là do cha mẹ chuẩn bị cho chàng, quyển xuân cung đồ kia, hắn cũng chưa bao giờ lật xem qua.

"Kỳ quái, từ vật chôn cất bên trong mà xem thì dường như nó không phù hợp với bất cứ triều đại nào."

"Có phải có người giả mạo khu mộ này hay không?"

"Các người nhìn đi, trên giấy có viết là triều đại Mặc m á."

"Trong sử sách không hề có triều đại này."

Mấy người dừng lại nói chuyện với nhau, vẻ mặt ngưng trọng.

Chỉ có nữ nhân kia, bĩu môi nhỏ giọng nói thầm: "Đúng là tên triều đại chính thống."

Sau đó có nhiều người đến, bọn họ vây quanh Chử Hoài Thâm nghiên cứu nửa tháng.

Không thu hoạch được gì.

Chử Hoài Thâm cảm thấy nhàm chán, linh hồn rời khỏi quan tài lang thang chung quanh.

Bất tri bất giác đi theo phía sau nữ nhân kia.

Biết được tên của nàng: Đào Đào.

Dường như nàng thích đọc sách, mỗi đêm đều bắt đèn đọc đến đêm khuya.

Phi lễ chớ nhìn, mỗi đêm Chử Hoài Thâm đều đứng ở ban công, bình tĩnh nhìn ánh đèn yếu ớt trong phòng.

Chàng dần dần hiểu được một số đồ dùng mới lạ của thời đại này.

Ví dụ như điện thoại di động, máy tính, xe hơi.

Cũng hiểu rồi.

Thứ mà nàng đọc mỗi đêm không phải là một ấn phẩm văn học, mà là! Mà là...

Chử Hoài Thâm xấu hổ khó mở miệng.

Một ngày nọ, nàng đọc một cuốn sách xong, tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, giơ ngón tay lên đánh máy.

"Mau để tôi xuyên vào trong truyện ngược đi, không đi học nữa, để tôi đến giec tra nam!"

Chữ Hoài Thâm muốn đến gần hơn một chút, xem nàng đang đọc cái gì.

Một ánh sáng hiện lên trong điện thoại di động, chàng không nhận được nhắm mắt lại.

Khi thức dậy một lần nữa, thấy mình đang nằm trên giường.

Nô bộc sợ tới mức ngã xuống đất ở một bên.

"Đại nhân, ngài chưa chec sao?"

Chữ Hoài Thâm sửng sốt, hư hư khép tay lại, nhìn về phía xà nhà màu đen trên đỉnh đầu.

"Đúng vậy, chưa chec."

Không chỉ chưa chec, mà trong vận mệnh của chàng tựa như có thêm một thứ thần giao cách cảm, tìm được nữ nhân đã cùng chàng xuyên qua đây.

Sống lại một lần, Chữ Hoài Thâm phát hiện mình trở nên dễ tiện.

Phong cách quân tử trước kia bị chàng bỏ lại hết phía sau đầu.

Chàng từng bước lừa dối nàng ấy tin tưởng.

Dụ dỗ nàng tiến sâu.

Ở trước mặt nàng, không làm quân tử giữ lễ nghi.

Thú vị hơn nhiều.

- hoàn